

Arrest

nr. 140 616 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van gemengde etnische origine te zijn. Meer bepaald is uw vader Tadzjiek en uw moeder Pashtou. U werd geboren in het dorp Sawati, gelegen in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. Op 3-jarige leeftijd verhuisde u met uw familie naar Pakistan waar u 12 jaar verbleef. Vervolgens keerden jullie terug naar Sawati waar uw familie en u 2 jaar verbleven. Hierna verhuisde u naar het dorp Ahmadzai, eveneens in het district Surkh Rod in Nangarhar. Sinds anderhalf jaar bent u verloofd met uw nicht, de dochter van uw oom langs moederskant. Ze verblijft nog in Afghanistan.

In de derde maand van 1392 (in het jaar 2013 volgens de Westerse kalender) begon u te werken als chauffeur voor de Nazir Irfan Construction Company (NICC). U vervoerde er een ingenieur, I. genaamd, van het kantoor van het bedrijf in Jalalabad naar de Top Chi legerbasis waar het bedrijf werkzaamheden verrichtte en terug. Soms vervoerde u ook N., het hoofd van de NICC. U vervoerde geen andere mensen.

Een maand nadat u voor de NICC bent beginnen werken, hielp u drie dorpingen aan werk binnen de NICC. Ze werkten slechts één maand voor het bedrijf. Uw oom Z. werkte ook voor de NICC.

Drie maand nadat u met dit werk begonnen bent, ontving u een eerste dreigbrief van de taliban waarin uw oom Z. en u werden gewaarschuwd om met uw werk te stoppen en de taliban te vervoegen.

Ongeveer 25 dagen later ontvingen uw oom en u een tweede dreigbrief. De taliban gaven jullie nog vijf dagen om op te houden met jullie job, zo niet zouden jullie worden vermoord. Een maand nadat deze tweede dreigbrief werd achtergelaten, had uw oom Z. verlof en ging hij naar zijn huis in Surkh Rod waar hij door de taliban werd vermoord. U las hierna pas de tweede dreigbrief.

Tien dagen na de dood van uw oom ging u 's avonds met de bedrijfswagen naar het huis van uw moeder. Uw moeder vertelde u dat uw leven in gevaar was. Wanneer u hierna het dorp verliet, werd u beschoten. U bleef ongedeerd. U bracht de auto terug naar uw werkgever en bracht hem op de hoogte van wat er die avond was gebeurd. Hierna stopte u met uw werk voor de NICC. U bent er zes maanden chauffeur geweest.

Zes dagen na de beschieting, met name in qaus 1382 (november-december 2013 volgens de westerse kalender) verliet u Afghanistan. Onderweg werd u drieënhalve maand vastgehouden door koerden in Turkije. Op 8 juli 2014 diende u een asielaanvraag in in België.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan vragen bureaus - die banden hebben met de taliban - naar u. Uw familie zegt hen dat u bent verdwenen. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vermoord door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: twee dreigbrieven van de taliban dd. 02.07.1392 en dd. 27.07.1392, een taskara, een rijbewijs, een badge, een brief van de NICC en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent het verkrijgen van uw rijbewijs niet overeenstemmen met de inhoud van het door u neergelegde rijbewijs. U stelt dat u uw rijbewijs in het jaar 1392 verkreeg, meer bepaald vijf à zes dagen vooraleer u als chauffeur voor de NICC begon te werken (CGVS, p. 12). U verklaart op de tweede van de derde maand 1392 met dit werk te zijn begonnen (CGVS, p. 7). Bijgevolg houdt dit in dat u in de tweede helft van de tweede maand 1392 uw rijbewijs zou hebben ontvangen. Echter, het door u neergelegde rijbewijs is geldig vanaf de achtste van de vierde maand 1392. Dit betekent dat u uw rijbewijs meer dan een maand na het begin van uw verklaard werk als chauffeur zou hebben gekregen. Aangezien uw werkzaamheden als chauffeur voor de NICC aan de basis liggen van uw verklaarde problemen, is bovenstaande inconsistentie zwaarwichtig. Uw verklaring als zou u geheugenproblemen hebben omdat u tijdens uw tocht naar België in Turkije ernstig werd geslagen (CGVS, p. 12), is niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de kwaliteit van uw gehoor op het CGVS blijkt dat u wel degelijk in staat bent uw asielaanvraag op zelfstandige en functionele wijze te verdedigen. Bovendien bevat uw asielaanvraag geen enkel objectief bewijs van uw verklaarde geheugenproblemen. Bijgevolg ondermijnt deze tegenstrijdigheid ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou u vanaf de tweede van de derde maand 1392 - 23 mei 2013 volgens de westerse kalender (zie administratief dossier) - zijn beginnen werken als chauffeur voor de NICC.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat de door u neergelegde brief van de NICC (document 6) een gesolliciteerd karakter heeft (CGVS, p. 12), in gebrekkig Engels werd opgesteld en bovendien een elementaire spelfout bevat in het logo. Meer bepaald wordt er gewag gemaakt van "Nazir Irfan Constriction Company" in plaats van "Nazir Irfan Construction Company". Aangezien dit bedrijf samenwerkt met buitenlanders en een eigen facebookpagina heeft waarin het zichzelf in het Engels beschrijft, is het onwaarschijnlijk dat een dergelijk bedrijf brieven zou versturen met een dergelijke spelfout in hun logo, hetgeen doet vermoeden dat het geen authentiek document betreft. Hierdoor rijzen ook twijfels over de authenticiteit van de door u neergelegde werkbadge van NICC. Aangaande deze badge dient er op gewezen te worden dat u verklaarde een arbeidscontract te hebben tot de twaalfde maand van 2016, waarbij u verwees naar de datum die op de werkbadge staat (CGVS, p. 12). Hiermee gaf u aan dat uw badge geldig was voor de hele duur van uw contract. Gevraagd tot wanneer u dan een contract had volgens de Afghaanse kalender, stelde u echter een contract te hebben tot de twaalfde maand van 1395 (CGVS, p. 12), hetgeen overeenkomt met februari-maart 2017. Dat u voor de

einddatum van uw contract verwijst naar de Gregoriaanse datum op uw werkbadge maar een andere datum geeft volgens de Afghaanse kalender, doet verder afbreuk aan de authenticiteit en geloofwaardigheid van de door u neergelegde badge en beweerde tewerkstelling bij NICC. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u als chauffeur voor NICC hebben gewerkt, op ernstige wijze ondermijnd.

Tevens dient te worden vastgesteld dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban op zich.

Zo moet worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd opgesteld en uw verklaringen voor het CGVS.

Ten eerste liet u in de betreffende vragenlijst van het CGVS optekenen dat uw oom Z. - die ook voor de NICC werkte -, naar de ouderen ging om de dreigbrieven van de taliban te bespreken en dat nog diezelfde nacht de taliban naar het huis van Z. zijn gekomen waarna hij werd vermoord (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Voor het CGVS stelt u dan weer tot tweemaal toe dat uw oom twee nachten na zijn bezoek aan de malik door de taliban werd gedood (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent in de vragenlijst, ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat de tolk misschien een vergissing heeft gemaakt (CGVS, p. 16). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, de vragenlijst werd u ter goedkeuring voorgelezen in het Pashtou waarna u de vragenlijst voor akkoord heeft ondertekend (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Bovendien heeft u in het begin van het interview op het CGVS verklaard dat het interview bij de DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2).

Ook moet worden vastgesteld dat u in de vragenlijst liet optekenen dat u ingenieur I. bij hem thuis afzette in Joy Haft in Jalalabad vooraleer u in de auto werd beschoten (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Voor het CGVS stelt u echter dat u de ingenieur enkel van en naar het kantoor bracht waarna hij met zijn eigen auto naar Joy Haft reed (CGVS, p. 9). Gevraagd naar wat u die dag van de beschieting had gedaan, stelt u dat u de ingenieur afzette aan het kantoor (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring hieromtrent bij de DVZ stelt u opnieuw dat u de ingenieur aan het kantoor afzette en dat het onmogelijk is dat u hem thuis had afgezet (CGVS, p. 17). Echter, hiermee heeft u geen verklaring gegeven voor uw tegenstrijdige verklaring hieromtrent bij de DVZ.

Bovendien liet u in de vragenlijst optekenen dat deze beschieting ongeveer een maand voor uw vertrek plaatsvond (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl u op het CGVS verklaart dat u zes dagen nadat u werd beschoten Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 17). Dit verschil is aanzienlijk. Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent bij de DVZ, ontkent u weerom dit te hebben verteld en stelt u dat de tolk misschien een vergissing heeft gemaakt (CGVS, p. 17). Aangezien u de betreffende vragenlijst voor akkoord heeft ondertekend en u geen problemen bij de DVZ aanhaalde wanneer u hiernaar werd gevraagd (CGVS, p. 2), is deze verklaring niet afdoende. Aangezien deze beschieting de concrete aanleiding voor u was om Afghanistan te verlaten, zijn deze tegenstrijdigheden uiterst zwaarwichtig.

Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS en uw verklaringen voor het CGVS essentiële aspecten in uw asielrelaas betreffen, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarenboven moet erop worden gewezen dat uw verklaringen omtrent het tijdstip van het ontvangen van de twee dreigbrieven van de taliban niet overeenkomen met de data die op deze dreigbrieven zijn vermeld. U verklaart namelijk dat u in de zesde maand 1392 deze dreigbrieven ontving (CGVS, p. 13). Echter, op de dreigbrieven staan de data 02.07.1392 en 27.07.1392 vermeld (zie documenten 1 & 2). Ze zijn dus opgemaakt in de zevende maanden niet in de zesde maand zoals u beweert. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u misschien de tweede brief in de zevende maand ontving (CGVS, p. 13). Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met de vaststelling dat beide brieven dateren van de zevende maand, stelt u dit niet te weten en herhaalt u dat u ze heeft ontvangen in de zesde maand (CGVS, p. 13). Hiermee is deze tegenstrijdigheid niet opgeheven. Het is immers onwaarschijnlijk dat de taliban hun brieven gepostdateerd zouden hebben.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat aan de randen van de twee neergelegde dreigbrieven randen te zien zijn die worden veroorzaakt door het maken van kopieën. Zoals reeds vermeld, blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door

Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Gelet op voorgaande wordt de authenticiteit van de door u neergelegde dreigbrieven dan ook ernstig ondermijnd.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat het zeer opmerkelijk is dat u verschillende dorpelingen op de hoogte bracht over uw werkzaamheden als chauffeur voor de NICC terwijl u zelf stelt dat u alle dorpelingen vreest omdat ze overdag normale dorpelingen zijn doch 's nachts talib zijn (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze eigenaardigheid verklaart u dat u niet wist dat het werk voor de NICC een probleem zou zijn want het is een Afghaans bedrijf en de ingenieur is een moslim (CGVS, p. 16). Het is echter zeer bevreemdend dat u helemaal niet zou weten dat de taliban dit werk zou afkeuren. Immers, de NICC werkt voor buitenlanders in de militaire basissen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in

rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Er moet in dit verband worden opgemerkt dat u bekend bent met de stad Jalalabad en diens nabije omgeving. Zo blijkt u zich wel degelijk te kunnen oriënteren in de wijk Joy Haft in Jalalabad (CGVS, p. 8-9). Tevens antwoordt u vlot op de vragen over Moi Mubarak, de plaats waar uw zus met haar schoonouders verblijft (CGVS, p. 4). Meer bepaald stelt u dat Moi Mubarak op vijf à zes kilometer van Jalalabad ligt, dat het een halve kilometer van Dusarak ligt en dat er een bazar is (CGVS, p. 4). Ook verklaart u verschillende keren naar Jalalabad te zijn gegaan om er te winkelen (CGVS, p. 10). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u bekend bent met de stad Jalalabad. Daarenboven is er een vermoeden gerezen dat u reeds eerder uw dorp Ahmadzai in Surkh Rod heeft verlaten en dat u de laatste jaren reeds elders - mogelijk in Jalalabad gezien uw kennis van de stad - heeft verbleven waar u een bestaan heeft opgebouwd. U heeft namelijk geen weet van het incident in uw dorp Ahmdadzai in juli 2012 waarbij een achtjarig meisje werd gedood en haar vader en twee andere kinderen werden verwond door de Afghaanse en buitenlandse troepen (zie administratief dossier). Immers, u verklaart niet te hebben vernomen dat er in het dorp Ahmadzai een kind was gedood door Afghaanse of buitenlandse troepen (CGVS, p. 11). Gezien dit incident in uw eigen dorp plaatsvond, is het uiterst opmerkelijk dat u tot uw verklaard vertrek omstreeks de 20ste van de negende maand 1392 (CGVS, p. 14 - deze datum komt overeen met 11 december 2013 volgens de westerse kalender (zie administratief dossier) - nooit iets over dit dodelijk incident zou hebben gehoord. Ook kent u mullah Bashir niet (CGVS, p. 11). Dit is nochtans de talibancommandant die de militairen wilden arresteren tijdens de nacht waarbij het kind in een huis in uw dorp, werd gedood en haar vader en twee andere kinderen werden verwond (zie administratief dossier). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde job als chauffeur voor de NICC, biedt u de asielinstanties bovendien geen enkel zicht op uw werkelijke

professionele activiteiten. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u uw reis deels gefinancierd heeft met uw eigen spaargeld afkomstig van professionele activiteiten waar u bewust geen zicht op biedt. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u een jongeman bent zonder echtgenote of kinderen (CGVS, p. 5).

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat indien u geen problemen zou hebben met de taliban, u zeker in uw eigen dorp zou wonen en vraagt u zich af waarom u dan elders in Afghanistan zou verblijven (CGVS, p. 17). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw taskara bevat enkel informatie betreffende uw identiteit doch niet betreffende de door u verklaarde problemen. Bovendien kan deze taskara geenszins aantonen waar u de laatste jaren effectief heeft verbleven. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling heeft ontvangen vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een uittreksel van de ambtsberichten van december 2013, een brief van NICC in het Engels en twee brieven in het Pashtou. Ter terechtzitting legt verzoeker nog het originele exemplaar van de brief van NICC neer evenals de aanvraag en attest van de Raad der dorpsoudsten met vertaling.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker stelt aangaande zijn verklaringen omtrent het verkrijgen van zijn rijbewijs in eerste instantie dat dergelijke gesprekken over data waarop iets gebeurde en diegene die op de documenten vermeld worden “gevaarlijke gesprekken” zijn, in die zin dat de kandidaat asielzoeker zich naar best vermogen tracht te herinneren wanneer een bepaald document werd afgegeven of bekomen. Verzoeker kan hierop antwoorden dat hij aan het werk was zonder effectief zijn rijbewijs reeds op zak te hebben. Verzoeker deelde mede aan zijn werkgever dat hij het praktisch examen al had afgelegd maar dat hij nog moest wachten op de werkelijke afgifte van zijn rijbewijs. Verzoeker verklaarde luidens de vertaling opgenomen in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal dat hij zijn rijbewijs toonde en vroeg of hij als chauffeur aan de slag kon gaan. Echter, hij had preciezer moeten zijn en inderdaad moeten zeggen dat hij geslaagd was voor het praktisch examen. Het duurt enige tijd in Afghanistan vooraleer men dan in het bezit is van zijn werkelijk en effectief rijbewijs. Gelet dat er in Afghanistan weinig of geen controles hieromtrent zijn kon verzoeker aan de slag zonder het effectieve document in bezit te hebben.

Verzoeker betwist vervolgens de vaststellingen aangaande de documenten van NICC.

Verzoeker wenst te verduidelijken: de brief van Nazir Irfan die hij neerlegde is wel degelijk door hem afgeleverd. Verzoeker kan geen verklaring geven voor enige beweerde spelfout in het logo van dit bedrijf, hij maakte de stukken over die hem werden toegestuurd. Verzoeker neemt nota van de beschuldigingen aan zijn adres volgens dewelke het in deze een “vals” document zou betreffen. Het Commissariaat-generaal verwijst naar bronnen waaruit zou blijken dat het in Afghanistan makkelijk is om documenten van officiële instanties te vervalsen. Mogelijk heeft iemand anders dan Irfan zelf het eerste document gemaakt of getekend zegt verzoeker aan zijn raadsman.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers werkzaamheden als chauffeur bij NICC de kern van zijn asielrelaas uitmaken.

In zoverre verzoeker thans stelt aan het werk te zijn gegaan zonder effectief zijn rijbewijs reeds op zak te hebben, dat hij enkel geslaagd was voor het praktisch examen en er hieromtrent weinig of geen controles zijn in Afghanistan, kan worden vastgesteld dat dit een *post factum* verklaring betreft die geenszins kan overtuigen aangezien deze, zoals verweerder in zijn nota stelt duidelijk tot stand is gekomen na reflectie om de vastgestelde tegenstrijdigheden alsnog verenigbaar te maken.

Voorts kan worden vastgesteld dat de (oorspronkelijke door verzoeker neergelegde) brief van NICC vooreerst een gesolliciteerd karakter heeft, in bijzonder gebrekkig Engels werd opgesteld en bovenaan een elementaire spelfout bevat in het logo. Meer bepaald wordt er gewag gemaakt van “Nazir Irfan Constriction Company” in plaats van “Nazir Irfan Construction Company”. Aangezien dit bedrijf samenwerkt met buitenlanders en een eigen facebookpagina heeft waarin het zichzelf in het Engels beschrijft, is het onwaarschijnlijk dat een dergelijk bedrijf brieven zou versturen met een dergelijke spelfout in hun logo. Een dergelijke vaststelling bevestigt het vermoeden dat het geen authentiek document betreft. Dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een nieuwe brief van de firma voorlegt waarvan de inhoud volkomen dezelfde is als deze van de oorspronkelijk neergelegde brief doch met een volledig ander logo waarin de naam van het bedrijf wel correct wordt gespeld ontnemt dan ook verder iedere bewijswaarde aan de neergelegde stukken. De vaststelling immers dat het logo van het bedrijf werd aangepast in functie van de motieven van de bestreden beslissing toont onomstotelijk aan dat het in deze om gemanipuleerde stukken gaat.

Dat verzoeker ten slotte voor de einddatum van zijn contract verwijst naar de Gregoriaanse datum op zijn werkbadge maar een andere datum geeft volgens de Afghaanse kalender, doet ook afbreuk aan de authenticiteit en geloofwaardigheid van de door hem neergelegde badge.

Aan de brief van verzoekers vader en het antwoord van de dorpsoudsten hierop ter terechtzitting neergelegd (waarvan reeds kopie bij het verzoekschrift werd gevoegd), kan dan ook gelet op bovenstaande vaststellingen in samenhang met het gesolliciteerde karakter van deze documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

Ten overvloede blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers,

Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken.

Deze vaststellingen verhinderen nog enig geloof te hechten aan verzoekers verklaringen als zou hij bij voornoemd bedrijf tewerkgesteld geweest zijn als chauffeur. Dienvolgens kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij met de taliban zou hebben gehad aangezien deze onlosmakelijk verbonden zijn met verzoekers beweerde tewerkstelling.

Voormelde vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat een vestigingsalternatief blijkens de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § § 96 en 97). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Jalalabad aan deze algemene voorwaarden voldoet.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker bekend is met de stad Jalalabad en diens nabije omgeving. Zo blijkt hij zich wel degelijk te kunnen oriënteren in de wijk Joy Haft in Jalalabad (gehoorverslag, p. 8-9). Tevens antwoordt hij vlot op de vragen over Moi Mubarak, de plaats waar zijn zus met haar schoonouders verblijft (*Ibid.*, p. 4). Meer bepaald stelt hij dat Moi Mubarak op vijf à zes kilometer van Jalalabad ligt, dat het een halve kilometer van Dusarak ligt en dat er een bazar is (*Ibid.*, p. 4). Ook verklaart hij verschillende keren naar Jalalabad te zijn gegaan om er te winkelen (*Ibid.*, p. 10). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker bekend is met de stad Jalalabad. Terecht wijst de

verwerende partij erop dat er een sterk vermoeden is gerezen dat verzoeker reeds eerder zijn dorp Ahmadzai in Surkh Rod heeft verlaten en dat hij de laatste jaren reeds elders - mogelijk in Jalalabad gezien zijn kennis van de stad - heeft verbleven waar hij een bestaan heeft opgebouwd. Verzoeker heeft namelijk geen weet van het incident in zijn dorp Ahmadzai in juli 2012 waarbij een achtjarig meisje werd gedood en haar vader en twee andere kinderen werden verwond door de Afghaanse en buitenlandse troepen. Immers, hij verklaart niet te hebben vernomen dat er in het dorp Ahmadzai een kind was gedood door Afghaanse of buitenlandse troepen (*Ibid.*, p. 11). Gezien dit incident in zijn eigen dorp plaatsvond, is het niet aannemelijk dat verzoeker tot zijn verklaard vertrek omstreeks de 20ste van de negende maand 1392 (*Ibid.*, p. 14) - deze datum komt overeen met 11 december 2013 volgens de westerse kalender (zie administratief dossier) - nooit iets over dit dodelijk incident zou hebben gehoord. Ook kent hij mullah Bashir niet (*Ibid.*, p. 11), de talibancommandant die de militairen wilden arresteren tijdens de nacht waarbij het kind in een huis in zijn dorp, werd gedood en haar vader en twee andere kinderen werden verwond (zie administratief dossier). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde job als chauffeur voor de NICC, biedt hij de asielinstanties bovendien geen enkel zicht op zijn werkelijke professionele activiteiten. Daarenboven moet worden vastgesteld dat hij zijn reis deels gefinancierd heeft met zijn eigen spaargeld afkomstig van professionele activiteiten waar hij bewust geen zicht op biedt, zodat hieruit alleen al blijkt dat verzoeker niet onvermogen was in Afghanistan. Ook blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar verzoekers mogelijkheden om zich in zijn land van herkomst te hervestigen verklaarde hij dat indien hij geen problemen zou hebben met de taliban, hij zeker in zijn eigen dorp zou wonen en vraagt hij zich af waarom hij dan elders in Afghanistan zou verblijven (*Ibid.*, p. 17). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweringen inzake de problemen die hij met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen zijn land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Er zijn aldus geen objectieve argumenten voorhanden die erop wijzen dat de socio-economische omstandigheden waarmee verzoeker zal worden geconfronteerd bij zijn hervestiging te Kabul dermate precair zijn dat een dergelijke hervestiging voor hem 'onredelijk' zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad tenslotte stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder ‘complexe aanslagen’. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde ‘hoge profielen’. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omringende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omringende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.”

Ten slotte blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Jalalabad perfect te bereiken is via de internationale luchthaven van hoofdstad Kabul. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Bronnen geven aan dat de weg dienaangaande overdag voor burgers veilig is. Ook nam het verkeer de laatste jaren op deze weg aanzienlijk toe. Weliswaar gebeurt er af en toe een aanslag op troepen of bevoorradingskonvooien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, echter meestal zonder slachtoffers.

Verzoeker brengt geen informatie bij die aan bovenstaande vaststellingen afbreuk kan doen. Het ambtsbericht van december 2013 door verzoeker aan het verzoekschrift gehecht is immers ondertussen achterhaald door de meer actuele informatie over de veiligheidssituatie (juni 2014) toegevoegd aan het administratief dossier.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER